

EGRI *FEHÉR/FEKETE*

a Ciszterci Diákszövetség Egri Osztályának hírei

900 ÉVES A CISZTERCI ÉLET

900 évvel ezelőtt, 1098 márciusában a burgundiai Molesmesből – ma úgy mondanánk egy bencés apátságból – a hagyomány szerint 21 szerzetes elindult Róbert apátjuk vezetésével a francia Chalontól Dijonon át vezető régi római hadiút közelében elterülő elhagyott helyre, Cîteaux-ba, hogy új monostort – értsd: *új típusú monostort* – építsen. A népies szómagyarázat Cisterciumot innen eredezteti *cis tertium lapidem milliarium* – a harmadik mérföldkövet jelző kő bejáratánál.

Mit akartak Cisterciumban, ebben az új monostorban a szerzetesek. *Visszaállítani a Szent Benedek regulájában lefektetett egészséges irányelveket életükben.* Nem arról volt szó, hogy valamilyen bűnök harapóztak volna el az előző monostorban, hanem arról, hogy a regulában előírt jó életritmus, vagyis a jól megszervezett imádságos élet, a testi-lelki munka rendje és a pihenések ugyancsak jó ritmusú elosztása valahogy kibillent eredeti medréből. A történelemben méltán magasztalt Cluny-i reform olyan túl organizált-sághoz és egyensúlyvesztéshez vezetett, hogy elveszni látszott az egyes apátságok sajátos családi jellege. Így pl. a Cluny-i apát fennhatósága alá már 2000 apátság tartozott, s a zsolozsmázás, bármily szent dolog is, szinte a nap 0 órájától a 24. óra végéig tartott, már-már katonai örváltás szerint, naponként több mint 200 zsolttár eléneklésével... És elmaradt a munka.

Ezt az egyensúlyvesztést akarta helyreállítani az *Új Monostor – Cistercium*. Tette ezt olyan sikerrel, hogy egy fél évszázad múlva 399 „új monostora” (Cisterciuma) volt a keresztény Európának.

Róbert apát mindössze egy jó évig volt csak Cîteauxban. Azután Alberik, majd Harding Szent István, aki angol volt. A mai kutatások szerint az ő elgondolása a *Charta Caritatis*, a Ciszterci Rend „alkotmánya”. Ennek legfontosabb mondata: *Una regula, una caritate similibusque vivamus moribus...* egy regula, egy szeretet, hasonló megvalósítási módokon. Ez a szemlélet van ebben a cisterciumi, megújult monasztikus életben.

Nem elhanyagolható az sem, hogy a szentbenedeki szigorú „paterfamilias” (családatya) eszmény mellé

Cistercium már – Alberiknak, még inkább Szent Bernátnak, mint „Mária citerájának” lelki kisugárzása következtében –, a ciszterciek a maguk sajátos Mária-tiszteletével azt is hangsúlyozták, hogy hitelesen krisztusi, apostoli közösség a maga családiasságában nem nélkülözheti a minden élő emberi közösség által igényelt anyamodell. Az atyai tekintély erejének és az anyai szív megértő szeretetének jó ritmusát.

A Ciszterci Rend közel 1400 szentet és boldogot adott az egyháznak 900 éves fennállása alatt, közülük mintegy 300 vértanú. Soraiba tartoznak azok a magyar ciszterciek, akik a török időben adták életüket hitükért és testvéreikért.

Hazánkba az ausztriai Heiligenkreuzból érkeztek először ciszterciek 1142-ben Cikádorba, a mai Bátaszék területére, tehát még Szent Bernát életében. Zircet III. Béla alapította 1182-ben. Szentgotthárdra 1184-ben Trois-Fontaines francia apátságból jöttek ciszterciek. Még ugyanebben az évben Pilsen, 1191-ben Pásztón létesült ciszterci apátság. Ezek az apátságok virultak a török megjelenéséig. A törökök minden ciszterci apátságot kiirtottak. Összesen 18 ciszterci apátságról tudunk Magyarországon, és négy női apátságról.

A török hatalom hanyatlásakor már 1651-ben az osztrák Lilienfeld apátja szerzi meg a zirci apátságot, és ide küldi szervező apátként egyik magyar származású szerzetesét Újfalussy Márton, akit azonban 1678-ban Badacsony határában meggyilkoltak. A mártírvér – mint már az első keresztény századok során is mindenütt az egyházban – itt is meghozta termését, hogyha nem is olyan gyorsan, mint az akkor élők szeretnék volna. – Ezt élték meg a magyar ciszterciek is az elmúlt századok folyamán.

Magyarországon ma 9 teológussal és 3 novíciussal együtt 60 férfi szerzetes és a két női monostorunkban 40 ciszterci nővér végzi Istent dicsőítő és az emberek testi-lelki üdvét szolgáló életét, ahogy már Szent Benedek megfogalmazza: *ut in omnibus glorificetur Deus* – hogy mindenben megdicsőíttessék az Isten! (*Összeállítva dr. Kerekes Károly ny. zirci apátnak a rádióban, 1998 márciusában elhangzott beszédeiből.*)

Kerekes Károly ciszterci atya 80 éves

A zsolttárok könyvében azt olvashatjuk: „Életkorunk mindössze hetven év, jó erőben lehet tán nyolcvan is” (89, 10)

Károly apát úr jó erőben megérte nyolcvanadik évét. 1918. március 17-én született Kistályán. Középkisiskolai tanulmányait az egri és a budai ciszterci gimnáziumban vé-

gezte, ahol megihlette Szent Bernát szelleme, és 1937-ben magára öltötte a ciszterci rend ruháját. Fogadalmi után 1944-ben szentelték pappá. Tanári munkássága itt Egerben kezdődött 1945-ben. A szétszórás éveiben előbb orosz tanár volt, majd 1957-től a kalocsai egyházmegyében teljesített lelképásztori szolgálatot. 1973 és

1983 között pedig teológiai tanár volt Szegeden a Hittudományi Főiskolán. Szegeden indult el 1974-ben a világiak teológiai képzése, amely a Hittudományi Akadémia Levelező Tagozatának munkájában folytatódott. Ebben a fontos feladatban kezdettől fogva, egészen 1990-ig tevékenyen vett részt Károly atya.

A szétszóratásban élő testvérek összetartására – Vendel apát úr koadjutoraként – a Szentszéktől kapott megbízást 1973-ban. Vendel apátúnak 1981-ben bekövetkezett halála után a szentszéki megbízás alapján teljesen Károly atyára hárult a Rend itthoni vezetése. 1987. március 10-én II. János Pál pápa a zirci kongregáció prézesapátijává nevezte ki, de apáttá avatása csak külföldön, az ausztriai Stams apátságban történhetett meg 1987. július 14-én.

Isten megadta Károly apát úrnak azt a kegyelmet, hogy ő szervezhette meg a Rend újraindulását. 1996. március 15-ig tartó apáti szolgálata alatt igen sokat tett azért, hogy Egerben, Budán, Pécsen és Székesfehérváron újra megindulhatott a ciszterci gimnázium, – Baján pedig átmeneti

megoldás jöhetett létre. Isten áldja meg fáradozásaiért! Egerben 1991-ben elindult az első ciszterci osztály, 1993-tól már valamennyi osztály ilyen jellegű volt, így az önkormányzat 1997. július 1-jei határozata értelmében az 1997/98. iskolai évre a Rend átvehette a gimnáziumot.

Károly apát úr jó erőnek és egészségnek örvend ma is, és munkáját fiatalos lendülettel végzi.

Minden vasárnap délután lejön Egerbe; hétfőn és szerdán hittant tanít a gimnáziumban. Csütörtökön Zircre utazik, hogy a szentírásstudományba vezesse be a rendi növendékeket. Pénteken, szombaton és vasárnap Budán a Szent Imre kápolnában és a Villányi úti Szent Imre templomban teljesít lelkipásztori szolgálatot; de nem egyszer más helyen is tart lelkipásztori beszédeket vagy előadásokat; pl. legutóbb (március 20-án) Münchenben a Németországban élő öregdiákoknak

80. születésnapja egri tartózkodása idejére esett. A Diákszövetség Egri Osztálya külön köszöntötte, de ezúttal is köszönetet mondunk neki sok fáradozásáért, és kérjük a Mindenható áldását további életére és munkájára.

Dr. Kovács Endre Gergely OCist

egri segédpüspök,

a Ciszterci Diákszövetség Egri Osztályának elnö-

ke

Hogyan nevezzük egri gimnáziumunkat

„Minek nevezzek?” – költői kérdésként is megfogalmazhatnánk az Egri Ciszterci Gimnázium névváltoztatásáról vagy névmeghagyásáról szóló probléma felvetésünket. A költői kérdés az eszmei tiszta szerelem tárgyára vonatkozik és azt sejteti, hogy igazi neve nem is lehet e világban. Legfeljebb csak szimbolikusan, jelképesen utalhat a láthatatlan világ boldogító szolgáltatására a látható világban. Itt viszont bármely felemelt teremtmény jel, „zásló” lehet egy magasabb rendű „más világgal” való érintkezésre, találkozássra. Mint ahogy az ember istenhitéről istenszerelméről elmélkedve Nazianzi Szent Gergely, a nagy kappadóciai egyházatya „Pantónümosznak”, Mindennevűnek szólítja Istent. A lényeg, hogy hitünk, akaratunk és szolgálatunk egyértelműen afelé az egyetlen Cél felé mutasson és vezessen, amelyet mi keresztények a Krisztusban megismert örök élet értékeinek foglalataként (nem definícióként, hanem csak approximációként, megközelítésként) kezeltünk. Ezáltal a kálánatnyilvánítással „Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnázium és Szakközépiskolának” nevezett 308 éves egri iskolánkban, krisztusi embert nevelő intézményünkben. Az 1689-es alapító-level szerint neve egyszerűen „Egri Gimnázium”. Amikor 1754. júl. 31-én a Foglár György kanonok által adományozott telken a rendeltetéshez méltóbb új épületben az új intézményt felavatták, a jezsuita Historia Domus szerint „Egri Aethenaeumnak” nevezték. (Idősebb ciszterciek ezért szeretik Egert Magyar Athénként emlegetni.) A kőbe vésett egykorú felirat így jelöli az intézetet: „Gymnasium Societatis Jesu Auspice Deo Omnipotentis Maximo, Formandae Bonis Moribus Litteris Juventuti Positum

Anno 1754”. Magyarul: A Jézus Társasága Gimnáziuma, az ifjúságnak a jóságos és fölséges Isten dicsőségére szolgáló erkölcsökben és tudományokban való nevelésére, alapítva (újjaalapítva) 1754-ben.

A Jezsuita Rend eltörlése után 1776. november 8-án veszik át az iskolát a pásztoi ciszterciek, Beitler Metód atya buzuglkodása révén Neve egyszerűen: Egri Gimnázium. 1853-tól Gymnasium Maius, Főgimnázium. (Megkülönböztetésül a csak alsó osztályokat fenntartó Algimnáziumoktól.) Így is maradt a név, míg Békefi Remig zirci apátúr 1921-ben a Rend e legrégebb intézetének a Szent Bernát Gimnázium nevet adta. Az 1948-as államosítás a Szent Bernátról, Szent Istvánról és Szent Imréről elnevezett iskoláink nevét megváltoztatta: az egrit Gárdonyi Gézára, a másik kettőt József Attilára. Az iskolák visszaigénylése után a budai gimnázium „kettévált”, az önkormányzati részleg József Attila, a mienk Szent Imre néven működik, a székesfehérvári egyelőre marad József Attila néven, az egri „Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnázium és Szakközépiskola” néven. Az utóbbi tehát szervezésileg is más, mint a régi: szakközépiskolával bővült.

Egri Gimnáziumunk több mint 300 éves fennállása óta összesen egy negyedszázadig kapcsolódott kifejezetten is Szent Bernát nevéhez. Igen tiszteletre méltó a még élő Szent Bernát Gimnáziumiak kegyeletes ragaszkodása a mézajkú egyháztanítóhoz, Mária citerájához, Szent Bernát Atyánkhoz. Mégis tudomásul kell vennünk mások ugyancsak tiszteletreméltó szívbeli érzékenységét, a napjainkban fájdalmas valóságként megélt társadalmi és iskolarendszeri átalakulást, beleértve Rendünknek enyhén szólva megváltozott lehetőségeit is. Pillanatnyilag mind a

legfőbb isteni parancsot, a szeretetet, mind a legneme-
sebben emberi nagylelkűséget, „kompomisszum-
készséget” szem előtt tartva, az adott helyzetnek és lehe-
tőségnek Isten ajándékaként való elfogadása látszik a
legbiztosabb útnak a jobb, krisztusibb jövő építésére: a

tanítványainkkal, munkatársainkkal és a szülői társada-
lommal való együttműködésre; Hogy szebb legyen a vi-
lág, és boldogabb az ember – itt, magyar földünkön is.

Kerekes Károly

KÖZGYŰLÉSEK a testvérosztályoknál

A **székesfehérvári osztály** 1997. január 9-én tartotta tisztújító közgyűlését. Emlékezetes, hogy az osztály ügyvezető elnöke dr. Hári Ferenc volt gimnáziumi igazgató 1997 nyarán elhunyt, és így új ügyvezető elnök választására került sor. Közgyűlést – melyen 50 tag vett részt – *Ács Kajetán* OCist. a székesfehérvári osztály elnöke vezette. Osztályunkat *dr. Száva József* ügyvezető elnökünk képviselte.

A jelenlevők egyhangúan *Gyóni András*t a József Attila Ciszterci Gimnázium igazgatóját választotta meg ügyvezető elnöknek, társelnöknek pedig *Bognár Ákost*

A **budai osztály** 1997. február 28-án tartotta ugyancsak tisztújító közgyűlését, amelynek levezető elnöke *dr. Bánhidny Ferenc*, az MCDSZ korábbi elnöke volt. A társosztályok képviselői mellett részt vett *dr. Zakar Polikárp* OCist. zirci apátúr is, aki tájékoztatta a résztvevőket a Rend helyzetéről. Az egri osztály képviselőjében *dr. Száva József* üdvözölte a közgyűlés résztvevőit. A budai osztály ügyvezető elnökének újból *dr. Seidl Gábort* választották meg.

Dr. Zakar Ferenc Polikárp zirci apátúr tájékoztatója a Rendről *Elhangzott a budai osztály közgyűlésén*

Azzal kezdeném: vegyük tudomásul, hogy nagy a cisz-
terci család, – ezalatt nemcsak a budai diákokat értem, –
hanem rajtuk kívül még sokakat. Hála Istennek még na-
gyon is jelen van Magyarországon sok más ismerős is.
Csak egy kis példát mondok: november közepén elküldtek
Kistarcsára – nem a büntető táborba –, hanem a kórházba,
egy mágneses rezonancia vizsgálatra. Ott megkérdezték tő-
lem, hogy ki vagyok? Mindjárt kiderült az egyik főorvos
asszonynál, hogy ő már tudja ki vagyok, mert a kislánya a
budai gimnáziumba jár és ezt akkor határozta el a lánya,
amikor a budai plébánia templomban bérmáltam. A vizsgá-
ló főorvosnál kiderült, hogy ő annak az úrnak a fiacskája,
aki *Károly* apátúrral egy padban ült Egerben, a harmadik
főorvos, aki közreműködött, *Kalmár Ödönnek* volt igen jó
barátja. Úgyhogy a három főorvosnak ilyen kapcsolatai
vannak. Ezt még folytathatnám, de ez nagyon messzire ve-
zetne.

Van egy skolasztikus filozófiai alapigazság, így hangzik:
"nihil amatum, nisi quod cognitum", vagyis "Csak azt sze-
rethetjük, amit ismerünk". És a kettő között össze-függés
van. Ezért szeretnék bizonyos tényeket elmondani.

Először is a zirci apátságról, a zirciekről, utána az ingat-
lanaink "visszaszerzéséről", harmadszor valamit még az is-
kolákról.

Előrebocsátom, hogy a statisztikák nem mindig monda-
nak egészen igazat, amikor korosztályokat vesznek elő,
mert sokszor egy nyolcvan egynéhány éves ember többet
tud tenni, mint egy hatvanas éveit taposó. Csak egy példa:
Csizmázia Placid atya Dallasban 80 éves korában tanult
meg héberül, mert hogy éppen akkor volt ideje azzal fog-
lalkozni, és heti 15 órában tanít továbbra is. Nem nagy kö-
zösséget, de rendszeresen tanítja az ifjakat, többek között
amerikaiakat magyarul, amellet még görögöt és más nyel-
veket. Néhány évvel ezelőtt, amikor még görögöt adott elő,
akkor a helyi televízió három másik egyetemen is közvetíté-

tette az előadásait, hogy akik nem fértek be a terembe, azok
is tudják követni az óráit. Nos, ilyen csodálatos embereink
is vannak. Igaz, hogy a seniorunk, aki 90 éves, *Horváth
Adolf* már nemigen lát, de a két következő emberünk *Na-
szályi Emil*, a Regina Mundi spirituális, a másik *Sulyok
Ignác*, aki zirci perjel és nyugodtan állítom, hogy nagyon
jól végzi a munkáját a maga 87 éve ellenére. Most kapott
pészmékert, de biztos vagyok, hogy hamarosan a régi vi-
dámsággal fogja folytatni a munkáját. Tehát a statisztikákra
nem igen szabad túl sokat adni.

Ma 59-en vagyunk Magyarországon, ebben benn van 2
püspökünk is, de bizony fogyunk. Én eddig 4 rendtársamat
temettem el a két év alatt. Amit meg kell jegyezni, mert egy
fontos adat, hogy a "legifjabb" idősebb atya, aki még is-
merte a régi cisztercieket – *Konrád* atya –, ma 63 éves. Az
ifjak közül a legidősebb *Róbert* atya, aki 32 éves. Van tehát
egy 31 éves kimaradás. Ez annyit jelent, hogy a következő
évek lesznek a legnehezebbek. Azt kell mondanom, hogy
szinte minden jelenleg még munkában lévő emberünk pó-
tolhatatlan.

Jelenleg már van 4 fiatal papunk, *Kristóf, Ipoly, Róbert
és Sixtus* atyák. Kettőn ezek közül már teljes erővel dol-
goznak. Van 9 teológusunk, 2 novíciusunk és egy jelöl-
tünk. Azaz 16 fiatal ember áll be soraink közé! Ez a szük-
ségletkehez képest ugyan kevés, de a mai viszonyok közt
azt kell mondanom, hogy nem rossz szám. Főleg, ha arra
gondolok, hogy mi van más országokban? Az osztrák apá-
tok "millió schillingeket adnának 1-1 novíciusért". Bizony
egyik-másik apátságban Ausztriában már 20 éve nincs no-
vícius.

Tehát 43 azon atyák száma, akik elmúltak 60 évesek,
ezek közül 11 van 70 év alatt és 32-en pedig 70 év fölött. A
legfontosabb és legsürgősebb teendő, hogy imádkozzunk a
hivatások segítéséért. A hivatást az Úristen adja, – mi nem
tudunk adni – de tudunk segíteni embereknek, hogy ne bi-

zonytalanodjanak el és ne veszítsék el a hitüket és reményüket. Az a generáció, amelyik most érettségizik már olyan szülők gyermeke, akiknek nem volt hittanjuk, akik nagyon nehéz időkben nőttek fel és nagyon messziről jönnek. A mai idők bizonytalanságában ezek az emberek bizony félnék magukat örökre elkötelezni. Ezt látjuk más vonatkozásban is. Az emberek nem mernek házasságot kötni – élettársi viszonyban élnek s nagyon sok a válás. Ez szerzetes vonalon úgy jelentkezik, hogy az ifjú megjelenik, de aztán azt mondja: jaj Istenem, ha belegondolok abba, hogy örökre el kell magam kötelezni, bizony attól félek. – Ezt tudom tehát mondani magáról a zirci apátságról.

Hogyan állunk bizonyos ingatlanainkkal? Ami még hátra van: nem kaptuk még vissza az Ibrahim utcai rendházat, ahol valamikor a budai tanárok laktak. Nem kaptuk vissza a székesfehérvári rendházat, és nem kaptuk vissza a szentgotthárdi apátságot. Ez utóbbi fájó pont, mert a zirci apátság 4 apátság egyesített apátsága volt. Címében is benne van – én magam Szentgotthárdi apát is vagyok, – de kénytelen vagyok bevallani, hogy nem hiszem, hogy bármit is kapjunk Szentgotthárdért. Magát Szentgotthárdot úgy ahogyan van, templomostul, rendházastul nem kérem, mert arra rá kellene költeni kb. 1 milliárd forintot, és ez akkora teher lenne, hogy nem megy. A város önkormányzata szívesen venné, ha a kormánytól kapna 500 milliót. Tehát folyik az ingatlanokról szóló tárgyalás, mert nem szabad azt mondani, hogy "visszaszerzés". A rendszerváltás után azt sose merték világosan kimondani, hogy jogtalanul vettek el valamit. Csak tulajdonátadásról és ilyesmikről van szó...

Az első lépés, ha lehetséges, mindig a megegyezés az önkormányzatokkal. Ez általában úgy történik, hogy ha az ingatlant magát kérjük vissza, akkor az ingatlanban lévő szerv vagy intézmény, kárpótlást kér. Budán a gimnáziummal kapcsolatban az volt a helyzet, hogy azért, mert van az iskolának jogutódja, ez a részleges kárpótlási összeg 400 millió volt, amit a kormány meg is adott. Persze úgy, hogy a határozatban az áll, hogy 100 milliót adnak majd 2000-ben és 300 milliót adnak 2001-ben. Hogy mit fog érni akkor a 100, ill. 300 millió, azt nem tudom, de ez jelzi azt, hogy már 1997 júliusában szétosztották a 2001-re szánt összeget. Ezért nagyon nehéz ezen a vonalon előre haladni. Most úgy látszik – a bennfentesek már tudják –, hogy az Ibrahim utcánál valami történik. Nekem kerek-perec megmondták, hogy "üresen" kérjem vissza. Én annyit mondtam, hogy ez így nem jól hangzik, és másképpen kérttem vissza. Úgy látszik ezt az épületet vissza fogjuk kapni kb. 2002-ben, és a Fővárosi önkormányzat ezért bizonyosan kér 900 millió. vagy 1 milliárd forintot a kormányzattól.

Fehérvárott jelenleg múzeum van a rendházban. A ház majdnem üres, azt át tudnák adni, de huzavona van éppen az összeg miatt. Bizonyos fokig ez van Zircen is, ahol csak

egyharmadát kaptuk vissza az épületnek. A tulajdonjogot ugyan megkaptuk egészen, de a kollégium még benn van és az kormányzati támogatásra vár. Ennyit az ingatlanok visszaszerzéséről.

Szeretnék valamit mondani az iskolákról. Kevés az a rendtársam, akik az iskolában közreműködni tudnak. Pl. *Brückner Előd* atyánknak van matematika-fizika szakos tanári képesítése, ezt annak idején használta is 4 évig. Most más teendői vannak: plébános, házfőnök és hittanár stb. – Éppen ezért kevés rendtársam dolgozik a gimnáziumokban, de mindjárt hozzáteszem, hogy, hála Istennek, nagyon jó munkatársaink vannak és Budán egészen speciális a helyzet! Ahogy igazgató úr is mondta: itt azzal a megoldással, hogy a József Attila egyenlőre benn marad, nem kellett átvenniök szöröstül-böröstül mindent, a tanárokat is meg tudták válogatni, ami nagy előny.

Iskoláinkban mindenütt túljelentkezés van. A szülők szeretik iskoláinkat, azért van akkora túljelentkezés, mert azt remélik, hogy nálunk egyrészt jó nevelést kap a gyermek, másrészt jó képzést, és hogy gyermekeik bejutnak az egyetemre. A Művelődési és Közoktatási Minisztérium most jelentetett meg egy statisztikát, ahol beszámolnak arról, hogy honnan kerültek be legtöbben az egyetemekre? A mi budai gimnáziumunk nincs is az első 20 gimnázium között. Az első helyen a Fazekas Mihály gimnázium áll Budapestről, a 7. az Apáczai Csere János Gimnázium, 15. helyen van a pesti piarista gimnázium. Én azt mondom, hogy nem a legelső és egyetlen szempont, hogy a diákok hány %-a kerül be az egyetemre! Fontos szempont, – ismerem ezt Amerikából is nagyon jól –, de számomra sokkal fontosabb, hogy jó nevelést kapjanak itt a gyerekek. És itt a hittantanításnak megvan a maga sajátos szerepe. Erről külön is hosszan lehetne beszélni. Nekem csak az a kérésem: tessék megérteni – és bennünket abban segíteni – hogy egy katolikus gimnáziumban igenis szükség van a hittantanításra és szükség van arra, hogy a gyerekek a hittant komolyan vegyék! Különben amit kérek, az a bizalom és megértés. Vannak itt-ott villongások, – hogy úgy mondjam saját köreinkben is, – meggyőződéses katolikusok között is, de ezeket a problémákat nem szabad eltúlozni. Ne feledjük, hogy a nevelés egy bonyolult dolog, az a környezet hatása a nevelődésre. Én úgy látom, hogy a Diákszövetség faladata az, hogy segítsen bennünket egy atmoszféra kialakításában, segítse környezetünket alakítani, segítsen azt mondani, hogy változnak ugyan az idők, – bizonyos dolgokban a nevelést is ehhez kell alakítani, – de azért mindenki lássa: jó úton haladunk. *Biztatást kérek ahhoz, hogy mind az iskola, mind a Rend jó úton halad.*

Úgy fogalmaztam – nem is olyan régen –, hogy azt kérem: *"segítsenek nekünk hinni"*, mert bizony ismétlem, nem könnyű évek előtt állunk. Ehhez kérem imájukat, jóakarukat és szeretetüket.

Érettségi találkozókat terveznek 1998-ben:

65 éve – 1933-ban– végzetek június 25-án Egerben – szervező: dr. Kállay György (Bp.);

60 éve – 1938-ban– végzetek június 20-án Egerben – szervező: Tar József (Eger);

55 éve – 1943-ban– végzetek június 21-én Egerben – szervező: dr. Száva József (Eger-Bp.);

50 éve – 1948-ban– végzetek június 5-6-án Egerben – szervező: Lukács József és Deli János (Eger);

54 éve – 1944-ben – végzetek június 19-én Egerben – szervezők: dr. Tóth Ferenc (Eger) és Oláh Gyula (Bp.)

52 éve – 1946-ban – végzetek július 17-18-án Egerben – szervező: Szelényi János (Eger)

47 éve – 1951-ben – végzetek június 27-án Egerben – szervező: v. Bartha István (Eger)

Milyen kapcsolatunk lehet nekünk Gárdonyival?

Adott világtörténeti és konkrét társadalmi helyzetünkben Gárdonyi Géza nem is olyan méltatlan „közvetítő” a mi szentbernatós hagyományú keresztény emberi eszmény „formációját”, kiformalását vállaló középiskolai szolgálatunkban.

Gárdonyi egy negyedszázadon át – 1887 és 1922 között – itt élt Egerben, és számos kiváló ciszterciinek barátságát élvezte: a filozófus esztéta és szónok *Maczki Valértól* a későbbi zágrábi egyetemi tanár *Greska Kázméron* és a költő irodalmár *Tordai Anyoson* át a kiváló katolikus országos főigazgatóvá lett *Kürti Menyhért* egri igazgatóig és az „arany szívű embernek” nevezett *Werner Adolf* későbbi zirci apátig... (Tudomásunk szerint ez utóbbi készítette fel Gárdonyit „utolsó útjára”). Közismert néhány vallásos tárgyú költeménye és éneke is, nem számítva A Láthatatlan Ember keresztény eszményt kereső és Az Isten Rabjaiban – mindenképp előtt Szent Margitban – meg is találó tiszteletre méltó erőfeszítéseit. És bár a feleségével kapcsolatos csalódásai és lelki megrázkód-

atásai miatt sokat vívódott hitbeli problémákkal is, de talán éppen ezért nem elhanyagolható modellje lehet a megpróbáltatások közepette is a legnemesebb eszmények mai megfogalmazása, megrajzolása és megvalósítása irányában kifejtett bámulatra méltó munkásságával... És ő ezekbe a küzdelmeibe beavatta az általa nagyra becsült egri cisztercieket, sőt segítségüket is igénybe vette a sorsdöntő, sőt az örök sorsát eldöntő órákban is. Ezek jó jelek.

És a mostani „óráinkban”, adott történelmi helyzetünkben nem kis értékű „ajánló levelek” a neve, illetve személye iránti köteles tiszteletünk kifejezésére.

Gárdonyi Gézának emberi, keresztény és magyar értékeléséhez, ha valaki egyáltalán mélyebben is érdeklődik iránta, bizalommal ajánlom századunk egyik legnagyobb magyar irodalmi esztétájának, Sik Sándornak a „Gárdonyi, Ady, Prohászka” című művét olvasásra, végiggondolásra.

Kerekes Károly

Cserkészélet(em) az egri ciszterci gimnáziumban – II. rész

Győri Iván (47) USA-ban élő diáktársunktól kaptuk e kedves visszaemlékezést, amelynek első részét az 1997. karácsonyi számunkban közöltük

A sátorverés és a konyha stb. Elkészülése után másnap megkezdődött az igazi tábori élet. A tényleges parancsnok Bogdán Laci lett., akivel elég sok összetűzésem volt, ami azt jelentette, hogy már mehettem is a Varró-házhoz két kanna vízért. Ez volt a büntetés. Valahogy mindig én húztam a rövidebbet. Tejjert lejártunk a fáluba. Mikor soros voltam, nem nagy lelkesedéssel indultam neki az útnak, de a néni ki tett egy két literes edényt az asztalra egy pohár kíséretében kóstolónak. Mire újból bejött már üres volt. Igen furcsán nézett rám. Nekem viszont annyira tetszett, hogy két nap múlva soron kívül jelentkeztem tejhozásra. A néni azzal fogadott, hogy sajnós a lányáéknak kellett a felesleg, így nem tud most megkínálni... Ebbe a táborba Lieszkovszky Gyuszi nem tudott eljönni, így Komoróczy Laci volt az őrsvetetőnk.

A táborban a kiképzés „forgószínpados” volt. A kiképzők maradtak egy helyben és az őrök vonultak egyiktől a másikig. Térképészet, tájékozódás, rengeteg hasznos ismeret. Nagy szorgalommal rajzoltunk a térképvázlatokat., meg a terepvázlatokat. Igen sok játék, szabadfoglalkozás volt. Nagyon hangulatosak voltak az esti tábortűzek. Pataki Berci magánszámaira mindenkinek kell, hogy emlékezzen. Sok esti tüzet raktam már, de egy sem volt és lesz számomra olyan, mint a cserkész tábortűz. Jó párszor utaztunk az

erdei kisvasúton, elég félelmetes volt. Érdekessége volt ennek a tábornak, hogy a második naptól kezdve minden repülőzúgásra azonnal rejtőzködni kellett, külön parancs nélkül. Csak táborozás után tudtuk meg, mikor beértünk Egerbe, hogy közben kitört a háború, azért volt rá szükség. Békében mentünk táborozni, háborúban érkeztünk vissza.

A következő évben, '42-ben volt a legszebb tábor. Az ország ciszterci gimnáziumainak csapatai mind együtt táboroztak Szentgotthárdon. Hosszú volt az út Egerből, Székesfehérváron jó nagyot sétáltunk, majd vendégek voltunk a zirci apártúrnál. Zirc nagyon tetszett. A parkban sétáltunk öten, mikor szembejött dr. Tóth ev. János, aki első osztályban a hittant tanította nekünk. Ránk nézett és velem kezdte: te vagy a Győry Iván a harmadik sorban középen, a balszélen ültél. Te meg Gál Jóska bal harmadik sor harmadik pad. Csak bámultunk, mert mindegyikünket pontosan felismert. Utána végigmutogatta a templomot és a rendházat, a világhírű gobelineket (Vajon meg vannak-e még?). A zirci ciszterciek élete félelmetesen szépnek és vonzóknak tűnt.

A mi táborunk volt a legszebb, hála Molnár József cserkész társunknak. (A kapu fényképe 1971-ben, mikor elhagytam Magyarországot, meg volt a cserkész igazolvánnyal és a két Turul őr füzetemmel együtt) Ugyan ő tanított meg bennünket a forgószínpad kiképzésen: hogyan kell papír nélkül tüzet rakni. Neki ötödik nekifutásra sikerült, nekünk egyszer sem. A táborokat kenyérral dr. Kalász Elek tanár úr látta el egy lovas szekér segítségével.

Egyszer én is bekerültem a trébe. A tanár úr nagy hozzáértéssel mutatta meg, hogyan kell a még forró, ropogásra sült héjából úgy törni le darabokat, hogy ne látszódjék. Mire felértünk a táborba, gyomorgörcsök közepette kísérték Szentgyörgyi „Kacsá” (Dénes) tábori kórházába, ami kb. 1 km-re feküdt fenn az erdőben, egyszobás vadászház, gerendákból. Ő persze ki akarta próbálni rajtam az egész gyógyszerkészletét, de én ragaszkodtam, hogy csak egyféléet ettem. Meglepően kevés volt a ciszterci csapatok közös műsora, tevékenysége. Jó párszor mentünk a Rábába fürödni. Igen jó ötlet biztosította, hogy senkinek ne történjen baja: Mindenkinek egy párt kellett választani, akitől a vízben nem szabad volt eltávolodni. (Az enyém Póta Gyuri volt.) A felügyelő cserkésztsízt sípszavára fel kellett emelnünk a kezünket, és akinek nem volt párja, azt azonnal kiharcolta a vízből. A tábori WC egy külön szám volt. Jó mély gödör, ami a második éjszakai esőtől félig töltődött vízzel. A többit nem részletezem. Ez a tábor is egy felejthetetlen emlék.

A legnagyobb élményem viszont az volt, hogy osztályfőnök úr szízsre fogott minket. Osztályfőnöki órákon szorgalmasan gyakoroltuk a testtartást, a hőképt, meg a fordulásokat. Délután pedig nagy lelkesedéssel kapartuk a síléc talpáról a festéket és telítettük a fát olajjal. Igaz a Vöröskereszt, meg a Töviskés lejtője egy kissé csúszósabb volt, mint az osztályunk padlója, de belejöttünk. Amit az osztályfőnök úr nem gyakoroltatott velünk a gimnáziumban, az a dombtetőre való visszakapaszkodás volt. Azt bizony nagyon sokat csináltuk. Nagyon megszerettem a sízést, azóta is járok.

A következő tábor a tiszafüredi volt, ugyanazzal az elfoglaltsággal, tevékenységgel, mint az előzőek. Ebből a legérdekesebb esemény dr. Révész Amadé tanár úr látogatása volt, aki a szörnyű melegben igen megsomjazott. Zelei Jóska vállalkozott friss vízzel való ellátásra és amikor a kannából a pohárba töltött, víz helyett egy aranyos kis béka esett ki. Jóska ugyan tagadta, hogy ez szándékos volt... Sajnos ez volt az utolsó táborom is.

Nagyon szerettem volna őrsvetőképző táborba eljutni, de mindig kimaradtam a listáról. Ez a Bervában, mindig a húsvéti szünet alatt zajlott, így a szüneteket majdnem teljes egészében rá kellett áldozni. '43-ban kaptam – otthon, már Virágvasárnap után egy lapot Ágoston tanár úrtól: Ivánom! Jöhetsz őrsvetőképző táborba, milyen felszerelést vigyek stb. (Ezt a lapot is sokáig őriztem.) De már csak az utolsó napra értem volna oda, így újból kimaradtam.

1946 őszen azért mégiscsak őrsvetető lettem és nagy lelkesedéssel dobtam be magam. Hasznosítottam a Pufitól tanultakat. De valahogy nem mentek a dolgok. Így tanév végén osztályfőnök úr meghívott egy „csevegésre”. Ennek az lett a vége – hogyan is szokták mondani a labdarúgó edzők, ha rosszul megy a csapatnak? –, hogy kölcsönös megegyéssel „szerződést” bontottunk. Nyolcadikos koromban így újból „őrsi tag” lettem.

Ezzel gyakorlatilag véget ért cserkészéletem, hiszen a rákövetkező évben érettségiztem és elkerültem Egerből.

Győri Iván

Egy világi tanárunk emlékére

1937-ben egri iskolánk fiatal világi tanárt szerződtetett. *Dr. Takács Tibornak* hívták, és francia-német szakos volt. Egerben a második tanári évét szolgált; előző évben a kalocsai jezsuita gimnáziumban tanított. Ő volt az első francia tanárom. Két tantárgyat kedveltem nagyon, a francia volt az egyik, később ez lett tanári szaktárgyam (a történelem volt a másik „kedvenc”), érthető, hogy Takács tanár urat szerettem, s később sem felejtettem el. Emberi és tanári stílusa különbözött a többi tanárétól. Eléggé tartózkodó volt, de nem öncélúan tekintélytartó. Szerettem a humorát is. Imponált nyelvismerete; úgy láttam, hogy tud valamennyire angolul és olaszul is, szakszerűen idézte a latint, görögöt, ha ezzel a franciát értelmezhetette. A kamaszos öröm sok óráját, napját köszönhettem annak, hogy a franciatanulás légköre egészen más élmény volt, mint a másik élő idegen nyelven, a németen való rágódás. – Egymás között Monsieur-nek hívtuk, ahogyan ez „jár” a franciatanárnak minden rendes iskolában.

Az év végén különös új „jelenségnek” lehettünk tanúi: az érettségi tablón, a tanári fényképsorban megjelent a zakó, a nyakkendő, a bajusz. A hagyomány szerint csak az érettségiztető tanárok kerültek a tablóra, s ilyen nem volt addig a világi tanárok között. Takács tanár úr azonban németet tanított a maturandus osztályban, az pedig érettségi tárgy volt.

A „Foglárban” (internátus) felügyelő tanárként mellékalást vállalt. Szerződését csak egy évre kötötték, a következő tanévben már nem találkoztunk vele. Nem tudom, hol tanított akkor. A háború végnapjainak szörnyű viharában hazavergődött Szegedre. Ott találkoztam vele a hatvanas évek közepén, amikor én is odakerültem mint az egyetem gyakorló iskoláinak tanára. Akkor már a tanárképző főiskolán működött, németet tanított. Felkerestem a tanszéken, s az újrakismerkedés után meghívott otthonába. Feleségemmel egy igen kellemes estét töltöttem náluk; már régen nős volt. Én a gyakorló általános iskolában franciát tanítottam kilenc éves gyerekeknek; őt – akkor már Tibort – érdekelte ez a nyelvtanítási kísérlet, eljött, meghallgatta egy órát, és utána érdekes és értékes észrevételeket tett (franciául...). Fényképet készítettem, amelyen a három franciatanár-nemzedék látható: ő, én és a tanárjelölt, akinek szakvezetője voltam.

Személyesen még egyszer találkoztam vele, 1969-ben. Mint minden találkozásunk az első franciaóra óta, ez is az öröm emlékezetes alkalma volt. Egyhónapos továbbképzésre mentünk Franciaországba. Egymás mellett ültünk a repülőgépben, két óra hosszat beszélgettünk. A párizsi repülőtérre el kellett válnunk, ő Nice-be utazott tovább, én Montpellier-be.

Szorgalmaztam, hogy hívjuk meg a harminc éves érettségi találkozására. A meghívó elment; Tibor táviratban köszönte

meg és üdvözölt bennünket. Éppen a beszámoló alatt hozta a kézbesítő. Attól kezdve karácsonyi üdvözlőket váltottunk. Váratlanul ért a halálhíre. Hatvanas éveinek közepén távozott el, idő előtt. „C'est la vie...” De máig jelen van ab-

ban a szeretetben, meghatódott vonzalomban, amelyet a francia nyelv, kultúra és nemzet iránt érzek mint ember, mint tanár, mint nyelvész – és mint öregdiák.

Dr. Bán Ervin

LEVELEK – ✉ – LEVELEK – ✉ – LEVELEK

Lapunkhoz az elmúlt egy-két évben már jó pár levelet küldtek diáktárs-olvasóink. Legtöbb esetben örömnöknek adtak kifejezést, hogy iskolánkról, a Rendről, volt tanárainkról, diáktársainkról hírt hallanak. Néhány levélben ezeken túlmenően az iskolánkkal kapcsolatos segíteni akaró javaslatokat is olvashatunk. Némelyik levél többek számára érdekes információt közöl. Célszerűnek látjuk, hogy ezeket a javaslatokat, információkat szélesebb körben ismertté tegyük. Ezért nyitottuk meg ezt a rovatunkat.

Tömösváry Ágoston (1939); Regensburg Németország – 97. 10. 04-i levelében felajánlja segítségét az iskolánknak. Kérdezi többek között – „...A Ciszterci Gimnázium fejlődésének meggyorsítására...mit tudok én segíteni az itteni, külföldi magyarok, az „emigráció” bevonása tekintetében?”

Kerey György (1952); Budapest – Diáktársunk 1997. 11. 27-i írásában javaslatokat dolgozott ki a iskolai tankönyvellátás megvalósítására – a régi, ún. Segítő Egyesület példája nyomán – nemcsak Egerben, hanem célszerű összefogással a többi ciszterci iskolákban is. Másik javaslata a diákkönyvtárra vonatkozott. „Annak idején, mikor már nyilvánvalóvá vált, hogy államosítsák iskolánkat – írja –, az Igazgatónk az Ifjúsági könyvtárból sok könyvet megőrzésre szétosztott közöttünk. Gondolom többen is vannak, akik felhívás után vissza tudnák adni a könyveket. Továbbá a nélkülözhetőnek vélt könyveket, folyóiratokat a diáktársak felajánlhatnánk az ifjúsági könyvtár részére. Ennek érdekében jó lenne, ha a Diákszövetség kapcsolatba lépne az iskolával. Milyen módon lehetne ezt szervezetté tenni?”

Nickl Károly (1949); Mierlo Hollandia 1998. 01. 08-i levelében tájékoztat az Internet-kiadványukról, amelyben többek között a zirci apátságról is „olvashatunk” színes képekkel tarkított ismertetőt. Ezeket évente négyszer teszik a „Világhálóra”. Internet címe: <http://www.iae.nl/users/nickl/index.html>

(Ez a téma talán már nem az öregdiákok területe, de unokáinknak ajánlhatjuk)

hírek...hírek...hírek...

- **KESZTHELYI FERENC JEROMOS OCist**, váci megyéspüspököt, szeretett diáktestvérünket köszöntöttük Vácott március 16-án 70. születésnapján. Diákszövetségünk jókívánásait *dr. Száva József* ügyvezető elnök tolmácsolta. A ciszterci öregdiákok nagy szeretettel és megbecsüléssel gondolnak Jeromos atyára. A Rend képviselőjeként 40 év után Ő volt az első ciszterci az egri gimnáziumunkban és folytatta újból azt a munkát, amelyet 1776 óta végeznek a ciszterci atyák ifjúságunkért. Az öregdiákok számára igen emlékezetesek a tavaszi és őszi találkozások Vácott, ahol mindig meleg közvetlenséggel fogad bennünket, megerősítve együvé tartozásunkat. Nehéz hivatásához, áldozatos munkájához Isten adjon továbbra is elegendő erőt és jó egészséget! *Ad multos annos!*

A GÁRDONYI CISZTERCI GIMNÁZIUM ÉLETÉBŐL

- **AZ 1998/99 TANÉVRE** 175 tanulót vettünk fel – írja kérdésünkre *Lévai Zsolt* igazgató úr– az előzetes felvételi eljárás során a 210 jelentkező közül. Így 5 osztályt iskoláztunk be a törvény által engedélyezett létszámmal. Örvendetes dolog, hogy több mint 70 tanuló felvételi mentességet élvezett, ami azt jelenti, hogy a tanulmányi átlaga a nyelvi tagozatokon kitűnő, a többi tagozatunkon legalább 4,5 volt.

Terveinkben szerepel két V. évfolyam indítása is, ahol a tanulók szoftver-üzemeltetési ill. gyermek- és ifjúságvédelmi ügyintézői, OK 7 szerinti bizonyítványt kapnak.

- **BAJAI TALÁLKOZÓK:** 1997. október 31-én a bajai testvériskola sportnapokat rendezett, amelyen első alkalommal iskolánk tanulói is részt vettek. A nemes és sportszerű versengésen túl egymás megismerése és barátságok kiépítése volt a fő cél. Itt találkozott először az 5 ciszterci iskola igazgatója. A baráti megbeszélésen, és ebéden közös gondjainkról szoltunk, segítettük egymást a folyamatos pedagógiai feladatok minél eredményesebb megoldásában. Örömmel számolhatok be arról, hogy május 8 és 9-én a mi iskolánk szervez egy természetjáró versenyt a ciszterci iskolák tanulóinak. A végállomás a bélapátfalvi ciszterci templomban, közös misével, orgonahangversennyel és bográcscsal – írta tájékoztatásában *Lévai igazgató úr*.

- **KARÁCSONYI HANGVERSENYT** adott a többéves hagyományoknak megfelelően 1997. december 17-én a zsúfolásig megtelt Szent Bernát templomban a Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnázium ének- és zenekara *Lévai Zsolt* igazgató és *Kovács László* ének és zenetanár vezényletével. A közismert magyar karácsonyi dalok mellett Mozart: Ave verum, Eszterházy: Dormi Jesu, Händel: Győzelmi kórus, Händel: Xerxes – Szép hársfalomb, Smetana: Csillagom c. művei szerepeltek a műsoron. Szólisták voltak: *Harján Lilla, Kovács Szilvia, Kulcsár Melinda, Majoros Anita, Mezei Ivett, Monostori Tamara, Pál Júlia, Pető Andrea*.

Az egyes énekszámok között *dr. Nagy Andorné* ny. igazgató összeállításában nívós irodalmi műsor hangzott el a Biblia, Ady, Babits, Gárdonyi, Dsida Jenő, József Attila Juhász Gyula Káldi János, dr. Kerekes Károly, Kornis Mihály, Reményik Sándor, Pauler, Utassy József művei alapján négy tételben. (Dr. Száva J.)

- **JUBILEUMI SZAVALÓVERSENY** volt 1998. január 26-án a Budai Szent Imre Gimnáziumban a baji, budai, egri pécsi és a székesfehérvári ciszterci gimnáziumok tanulói részvételével. Az egri Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnázium tanulói *dr. Nagy Andorné* ny. igazgató, de még aktív magyartanár vezetésével négy diákunk kiemelkedő eredményt ért el: hat díjból hármat nyertek el. (Dr. Száva J.)

- **AMERIKAI CISZTERCI DIÁKOK SZÖVETSÉGE** körlevelének 1997 karácsonyi számából értesülhettünk, hogy tagjaik sorába tartozik *Gerney Béla Albert* diáktársunk, aki Egerben járt az 1923-ban (!) érettségizett osztályba. Szeretettel köszöntjük diáktársunkat, igen örülünk, hogy hírt olvashattunk róla. Szeretnénk vele a kapcsolatot felvenni, s újságunkat számára elküldeni. Jó egészséget kívánunk a 75 éve érettségizett Albert bátyánknak!
- **FERTÁLYMESTER** avatás volt február 7-én az egri bazilikában. A 14 tagú testületbe ismét bevásztott két diáktársunk: *dr. Szerdahelyi Ferenc* ny. főorvos és *Deli János* kanonok-plébános. Gratulálunk és jó munkát kívánunk nekik. Az ünnepélyes avatás után tartották meg a kispósti palotában az ún. „letétyit”, melynek során a régi és az új fertálymesterek az egri boroktól is hangulatossá vált körben meghányták-vetették a város gondját-baját.
- **SZÉCHENYI-DÍJJAL** tüntették ki március 15-én *Kulcsár Kálmán* akadémikust, az MTA Politikai Tudományok Intézete kutatóprofesszorát – 1946-ban érettségizett diáktársunkat – több évtizedes kutatói, kutatásirányítási tevékenységért, s az utóbbi években megjelent monográfiáiért. Sok szeretettel gratulálunk és további jó munkát kívánunk!
- **PATAKI VIDOR OCIST** tanári és történelmi tevékenységéről, pedagógiai módszereiről, diákjaival való kapcsolatáról *Tibenszky Oszkár* budai öregdiáktársunk állít össze könyvet. Pataki tanár úr az egri gimnáziumban érettségizett 1920-ban és a gimnáziumunknak volt tanára 1925. és 1938. között. Diáktársunk a készítő könyvhöz a korábban bárhol megjelent írott anyagokat és személyes élményeket, akár kézzel írott formában is kéri. Írásban vagy telefonon (esti órákban) kereshetjük meg. Címe: 1115 Budapest, Ildikó u. 31. Tel.: 204 4192

H A L O T T A I N K

Purszky Géza Bernát OCist 1947-ben érettségizett diáktársunkat nagy részvét mellett temették el a székesfehérvári ciszterci templom kriptájába február 3-án. Az engesztelő szentmise főcelebránsai Takács Nándor székesfehérvári, Keszthelyi Ferenc OCist, váci megyéspüspökök, Kovács Endre OCist egri segédpüspök, Zakar Polikárp OCist, zirci apát és Kerekes Károly OCist, ny. zirci apát voltak. A koncelebráción részt vett mintegy 50 pap, köztük több ciszterci atya. A Ciszterci diákszövetséget dr. Nemes Zoltán elnök és dr. Száva József főtitkár, az osztálytársakat Kádár Emil Bójthe Tamás és v. Botár Elek képviselte. Az elhunyt fehérvári egyházmegyei szolgálatáról Takács Nándor megyéspüspök, szerzetesi életútjáról pedig Kovács Endre OCist, püspök emlékezett meg.

Dr. Kirchknopf Márton 1926-ban érettségizett diáktársunk 1997. december 13-án, életének 90. évében hunyt el Ózdán. 1908-ban született Kassán, a ciszterci gimnáziumot nagyrészt magán úton végezte. A prágai Karolinum egyetemen szerzett orvosi diplomát. Eperjesen majd Kassán gyógyított. 1945-ben hadifogságból visszatérve Ózdra került és a helyi kórház belgyógyászati osztályát vezette 1972-ig, nyugdíjazásáig. Búcsúzunk Tőle, mint Diákszövetségünk egyik legidősebb tagjától.

Diáktársaink, akiknek halálhíréből értesültünk:

Dr. Csenkey István (1933) – Szeged,
Morvay Sándor (1941) – Budapest,
Dr. Juhász János (1938) – Balassagyarmat

Dr. Veres Barnabás (1933) – Salgótarján
Koronczay Ádám (1942) – Klagenfurt Ausztria
Dr. Kocsis Ferenc (1941) – (Eger)

Requiescant in pace!

Ha közölnivalód lenne, légy szíves írd meg vagy telefonáljál Wolsky Agenor, 3300 Eger, Kertész u.34. tel.:(36) 317 420 ill. Oláh Gyula, 1114 Budapest, Bartók Béla út 25.III.5/A. tel:(1) 186 2295 – címére.

Az Egri FEHÉR/FEKETE '97.húsvéti számát Oláh Gyula állította össze